

tet paa at anvende de Midler, som staar til dens Raadighed. Jeg tror, at det vil være muligt at naa til en Ordning, der kan tilfredsstille begge Parter. Det højeste Beløb, jeg endnu har set nævnt som Afløsningssum, er 18 Mill. Kr. Jeg har allerede nævnt, at det Tal stammer fra Medicinalkommissionen af 1908, saa vidt jeg husker fra en Udregning, der blev foretaget 1912—13. En og anden vil da maaske tænke, at Pengenes Værdi har forskudt sig ganske, saa at hvad der den Gang var 18 Mill. Kr., nu vil være 35 Mill. Kr. Det forekommer mig imidlertid, at denne Betragtning ikke er paa rette Plads i dette Forhold. Der er paa Forhaand ingen moralsk Berettigelse for, at Apotekerne skulde benytte Afgiftsfriheden til at faa en stadig stigende Pris. De maa efter min Mening sammenlignes med almindelige Kapitalister. Hvis en Mand i 1913 har anbragt sine Penge ikke i et Apotek, men i Obligationer eller Sparekassebeviser eller lignende, saa faar han ikke nu mere ud af dem end de Kroner, han i sin Tid har indskudt, og jeg kan ikke indse, at Apotekerne har andre berettigede Krav end almindelige Kapitalejere.

Jeg regner altsaa med, at det største Beløb, der kan blive Tale om, rimeligvis vil være 18 Mill. Kr. Det Beløb, man aarlig vil have til Raadighed til Afdrag paa og Forrentning af en saadan Afløsningssum — jeg skal slet ikke komme ind paa, hvorledes det skulde ordnes, om det skulde ordnes, saaledes som de ubefordrede Farmaceuter har foreslaaet det, ved Oprettelsen af en Bank eller ad en anden Vej —, vil være først de 7—800 000 Kr., som de personlige Privilegier svarer i Afgift aarlig, og dernæst den Afgift, som de nu reelle, men efter Afløsningen personlige Apotekerprivilegier vil have at svare. Det er ganske vist et Mindretal af Apoteker, det drejer sig om — der er rundt regnet ca. 200 personlige Apotekerprivilegier og 100 reelle —, men jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg gaar ud fra, at det hovedsagelig er de store Apoteker, der drives paa de reelle Privilegier, og at deres Afgift nogenlunde vil komme til at svare til det, der svares af de personlige Bevillinger. Man vil med andre Ord rundt regnet komme op paa en aarlig Indtægt af $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Jeg tror, man med dette Beløb i Hovedsagen maatte kunne betale Renter og Afdrag, navnlig i Betragtning af at der allerede, som jeg nævnte før, er omkring 3 Mill. Kr. til Raadighed i Apotekerfonden. En og anden tænker maaske: Ja,

nu glemmer Taleren jo, at Apotekerfonden har andre Formaal. Der skal af den svares en Del Pensioner og andre Udgifter, men Beløbene dertil er dog ubetydelige i Forhold til de Summer, her er Tale om. Jeg har altsaa den Tro, at der maa kunne træffes en Ordning, der saa at sige hviler i sig selv, ikke kræver Statstilskud og ikke kræver Fordyrelse af de Metoder, hvorefter man nu udregner Medicinalpriserne.

Jeg har tænkt mig, at man, hvis man en Gang kommer saa vidt, skulde tilbyde de salgbare Apotekers Indehavere en Ordning som den, jeg her har skitseret — eller en anden, hvis Udvalget skulde kunne finde en bedre —, og at Forudsætningerne for denne Forhandling baade var, at Apotekerne vidste, at hvis man ikke kom til en Overenskomst, vilde Staten benytte sin Ret til at oprette flere Apoteker eller til at paalægge ogsaa de reelle Apotekerprivilegier en Afgift. De reelle Apotekerprivilegiens Indehavere gaar maaske nok og regner med, at en saadan Afgift ikke kan lægges paa dem. Jeg forudsætter, at det maa have været Betragtningen i 1895, da man kom til den forunderlige Ordning, om hvilken jeg flere Gange har talt. Men jeg tror paa den anden Side, at Anskuelserne har forandret sig siden den Tid. For mig staar det, som om den eneste rimelige Løsning den Gang havde været at sige, at alle Apoteker, hvad enten de var grundet paa reelt eller personligt Privilegium, skulde svare en Afgift til Apotekerfonden. Ved Beregningen af Medicinaltaksterne kunde man da lægge en mindre Procentfortjeneste paa Raastoffet, end man nu gør, og dertil lægge Arbejdsomkostninger, Emballageomkostninger og saa fremdeles. Dertil skulde da lægges en Afgift, som var indbefattet i Medicinalpriserne, men som alle Apotekerne skulde indbetale i Statskassen. Om man vil kalde det Afgift eller Skat, er mig det samme, naar blot Resultatet blev det rigtige, og jeg tillader mig at henvise til, at man har indført en ganske tilsvarende Ordning f. Eks. med Hensyn til Restaurationsskatten. Jeg kan ikke se rettere, end at her er en Mulighed, som kunde føre til Maalet.

Til Slutning ønsker jeg blot at sige, at jeg absolut ønsker at være med til at gøre Ret og Skel til alle Sider. Jeg ønsker ikke at forfordele nogen, og navnlig ønsker jeg ikke at træde Indehaverne af de reelle Apotekerbevillinger, mellem hvilke jeg har adskillige Venner, for nær. Men det forekommer mig, at der her foreligger